

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 3/4 juni 2023, Hoogfeest Allerheiligste Drieëenheid¹

Met lood in de schoenen bestijgt Mozes nog maar eens een keer de berg Sinaï. Hij is met zijn geloofsgemeenschap in de woestijn, nadat zij zijn weggetrokken uit Egypte, ontkomen aan de slavernij.

De slavernij mag zijn opgeheven, het duurt jaren voordat je een vrij, bevrijd mens bent geworden. Dat weten wij dit jaar beter dan ooit, nu wij gaan herdenken dat koning Willem de Derde in 1863 de slavernij in ons koninkrijk heeft afgeschaft. Die menselijke vernedering - mensen als koopwaar, als werktuigen voor eigen gewin en welvaart - werkt door, tot op vandaag. De nabestaanden zien niet voor niets uit naar de woorden van de achter- achterkleinzoon van genoemde koning.

Die bevrijding van de geloofsgemeenschap uit het slavenhuis Egypte was maar ten dele geslaagd.

Na enkele maanden bevrijding van de god-koning die farao was, maakten de gelovigen zich een nieuwe god om zich voor neer te werpen, het gouden kalf, symbool van bling-bling, vruchtbaarheid en economische groei. Daarvoor wilden zij wel hun knieën buigen. Liever dan voor de ene God die je niet ziet.

Wie *is* hun en onze ware God dan wel?

Een God als een stem, die ons roept uit slavernij naar dienstbaarheid aan God en onze naasten.

¹ Exodus 34, 4b-6.9-9; 2 Korintiërs 13, 11-13; Johannes 3, 16-18

Niet voor niets ziet Sint Jan zich als een stem die roept in de woestijn, die rechte paden maakt, een weg van gerechtigheid.
Mozes hoort een Stem die ons oproept eindelijk mens te worden, humaan.

Na het grote debacle met het gouden kalf, die nieuwe verslaving, bestijgt Mozes opnieuw de berg, een illusie armer. Weer draagt hij twee stenen platen. Er staat nog niets op.
Mensen, theologen kunnen ontelbare woorden opschrijven over God, maar het blijven mensenwoorden.
Als een onbeschreven blad zoekt Mozes de eenzaamheid, leeg geworden door de ontrouw van zijn mensen. "Ik sta voor U in leegte en gemis, vreemd is uw naam, onvindbaar zijn uw wegen."

De Heer zelf zal het zijn die ze zal vullen, met woorden, tien woorden. Hoog op de berg wordt geen beeld onthuld, waarvoor je je neer moet buigen, als een slaaf. Nee, er zal een woord klinken, dat je moet *horen* en vervolgens moet *doen*.
Wat hoort Mozes op de berg? "De Heer! De Heer is een barmhartige en medelijdende God, groot in liefde en trouw".

Later zal Mozes weer afdalen met de twee stenen platen van het verbond bij zich, niet meer met lood in de schoenen maar met stralend gelaat.

Vandaag vieren wij het hoogfeest waarvoor je als het ware op je tenen moet staan: de allerheiligste Drie-eenheid.
Zeven dagen na Pinksteren: de gave van de heilige Geest, God in ons.
Een week na de grote feesttijd van Pasen, Hemelvaart en Pinksteren, met Mozes staande aan de voet van de berg, kijken wij nog eens *om* naar alles wat wij hebben gevierd. Wij denken aan de *genade* van onze Heer Jezus Christus, de *liefde* van God en de *gemeenschap* van de heilige Geest. Woorden waarmee, na het kruisteken, elke viering geopend wordt.

Genade, charis, caritas: uit liefde, zomaar gegeven, zonder bijbedoeling, maar omdat je bent wie je bent.

Liefde, agapé staat er: liefde die niet wil begeren, bezitten, nemen, overweldigen, claimen, maar liefde die de ander in het centrum plaatst.

Gemeenschap, samenleven, naast elkaar staan.

Zo komt God naar ons toe. Geen God die hoog op berg blijft, maar afdalt naar het laagland van ons bestaan. Geen *beeld om te aanbidden*, maar *woorden om te doen*, in praktijk te brengen.

Zo zeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven. God is afgedaald van de berg, uit de hoogte, deelt ons menselijk bestaan, geeft Zichzelf, zijn lichaam, zijn bloed en maakt ons tot een *gemeenschap*, tot medemensen.

Mozes bidt: "Och Heer, wees zo goed en trek met ons mee".

Dat gebed wordt verhoord. God trekt met zijn volk mee, veertig jaar, een mensenleven lang, totdat het voet mag zetten in het veelbelovende land.

Maar eigenlijk gaat het in de Bijbel om het *onderweg zijn*, om de *reis*. Het verlangen lijkt wel mooier dan de vervulling. Dat zal later ook blijken. Wanneer zij het land in bezit hebben genomen zullen zij God vaak vergeten. 'Wij red- den onszelf nu wel, wat zouden godsdienst en kerk nog kunnen toevoegen? Ik vervul mijn verlangen, mijn innerlijke, menselijke diepte wel zelf.'

Vandaag vieren wij dat wij er niet alleen voor staan, dat God met ons mee- trekt, dat wij een gemeenschap mogen vormen, onderweg naar de vervulling van ons verlangen naar leven, eeuwig leven. Amen.

pastoor N. van der Peet